

“Το Θραύσμα του Χάους”

Χρόνος, θραύσμα και ατομικότητα από ότι φαίνεται πάνε μαζί... Μια μορφή που δε τελειώνει ποτέ, που έρχεται και επανέρχεται χωρίς την κλασική ιδέα του τέλους γίνεται μια νέα ιδέα της απεραντοσύνης, μιας απεραντοσύνης της δίψας... Το θραύσμα φλερτάρει με το τυχαίο αλλά αποκτάει βάθος. Ένα βάθος όχι ψυχολογικής ή εκφραστικής φύσης αλλά αντικειμενικό στο βαθμό που το μέρος της ολότητας του έργου αντιστέκεται σε αυτή. Η διαλεκτική αυτή δε βρίσκεται μόνο μέσα στο έργο τέχνης αλλά και στην ίδια την ιστορία της τέχνης και κάνει κάθε έργο μοναδικό. Αυτή η σύγχρονη συνείδηση, αυτή η απομάκρυνση του ειδικού από το γενικό στις μέρες μας ορίζει μια ακραία μορφή και όπως πολύ emphaticά τόνιζε ο πρόσφατα εκλιπών ζωγράφος Γιώργος Λαζόγκας: “...το θραύσμα είναι όλο το έργο και είναι η μονή αλήθεια...”* Καρατζάς Δημήτρης

Since ancient...time, fragment and individuality seem to go together... A form that never ends, that comes and comes back without the classical idea of the end becomes a new idea of infinity, an infinity of thirst... The fragment flirts with randomness but acquires depth. A depth not of a psychological or expressive nature but objective to the extent that the part of the work's totality resists it. This dialectic is not only found in the work of art but also in the history of art itself and makes each work unique. This contemporary consciousness, this distancing of the specific from the general nowadays defines an extreme form and as the recently deceased painter George Lazongas very emphatically emphasized: "...the fragment is the whole work and is the only truth..."* Dimitris Karatzas